

τὴ δύναμη νὰ τραδάῃ, τ' ἔπλο νὰ ξεπλανεύῃ, τὸ μέσο γιὰ νὰ σώζεται.

Τὸ ψέμα εἶναι οὐσία μὲς στὸ αἷμα τῆς, ὅπως ἡ τέχνη μὲσα στὸ αἷμα τοῦ τεχνίτη.

Γι' αὐτὸ θέλει πιὸ καλὰ γιὰ στόλισμα τὸ ψεύτικο μπουκέτο ἀπὸ τ' ἀληθινό.

Ε. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

ΣΤΟ ΠΑΤΑΡΙ

Τονὲ βροῖκα πρωί, στὶς ἐννάμιση τῆ Δευτέρα, στὴν Ἀγορὰ τῆ Νέα.

— Πάμε νὰτσιμπήσουμε κάτι;

— Πάμε, Σπύρο!

Καὶ πήγαμε σ' ἓνα χασάπικο καὶ πήραμε μερικὰ παϊδάκια καὶ τρία τέσσερα νεφράκια. Καὶ πήγαμε καὶ τὰ δώσαμε σ' ἓνα μαγέρικο νὰ μᾶς τὰ ψήσουνε. Καὶ ὕστερ' ἀπὸ κᾶνα τέταρτο πήραμε καὶ τὸ Μίμη τὸν Τσολάκο, τὸ χαρτοπώλη, κι ἀνεβήκαμε πάνου στὸ πατάρι τοῦ μαγεριοῦ κι ἀρχινήσαμε νὰ τρώμε καὶ νὰ κουτσοπίνουμε.

Ὁ Ματσούκας στὶς δόξες του. Καλὴ παρέα, καλὸς μεζές, ἄλλο πὺν δὲν ἤθελε. Καὶ μᾶς ἀνοίγε τὴν καρδιά του. Καὶ μᾶς ἔδειχνε τὴν ἀγνή καρδιά του, τὴν Ἑλληνικώτατη.

— Μὲ θέλουνε βουλευτὴ!... Μὰ δὲ βαριέσαι! Νὰ μοῦ δώσουνε σήμερα ἓνα ἄσπρο καὶ νὰ μὲ θάψουν αὔριο κάτου ἀπὸ σωρὸ ἀπαιτήσεις!...

— Γειά σου, Σπύρο! Ἔτσι σὲ θέλω... Πάντα ἀγνός, μὰ κ' ἔξυπνος!...

— Ὦχ, ἀδερφέ! Ἐγὼ τραγουδιστὴς εἶμαι... Ποιητὴς; Μπά! Δὲ βαριέσαι!... Τραγουδιστὴς, μοναχά. Μὰ καὶ Ρωμιός! Ἴσαμε τὸ μεδούλι Ρωμιός!.. Ὁ «Νουμᾶς» μὲ χτύπησε κάποτε, μὲ πείραξε πικρά. Καὶ γιὰ νὰ μὲ χτυπήσει θὰ πει πὺς ἔφταιξα....

— Μπορεῖ καὶ καμιὰ παρεξήγηση....

— Ἄ, μπά! Θᾶφταιξα γιὰ νὰ μὲ χτυπήσει... Ἄκου με πὺν σ' τὸ λέω!...

Καὶ δὸς του κουβέντες καὶ τσουγκρίσματα τῶν ποτηριῶνε. Ὁ Τσολάκος λιμπίστηκε πορτοκάλι καὶ στείλαμε τὸ παιδὶ τοῦ ταβερνιάρη νὰ μᾶς πάρει δυὸ τρία.

Μᾶς τᾶφερε τὰ πορτοκάλια, μὰ ἦρθε μαζί του κ' ἓνας ἄθροπος τῆς ἀγορᾶς, ἓνας μεσόκοπος, ἴσαμε σαρυπέντε πενήντα χρονῶνε.

Ἔβγαλε τὸ σκοῦφο του.

— Κύρ Σπύρο, ἔμαθα ἀπὸ τὸ παιδὶ πούρθε νὰ

πάρει πορτοκάλια στὸ μαγαζὶ μου, πὺς εἶσαι δᾶ πέρα κ' ἦρθα νὰ σοῦ φιλήσω τὸ χέρι....

Κ' ἔσκυψε καὶ τοῦ τὸ φίλησε.

— Κάτσε, ἀδερφέ... Πάρε καὶ τὸ ποτήρι σου....

— Εἶμαι μανάβης, Νικόλας Μπούκης τ'ονομά μου, ἀπὸ τὴν Ὑδρα, καὶ εἶμαι φίλος τοῦ μακαρίτη τοῦ Ἀλέκου τοῦ Παπαδιαμάντη. Μιὰ φορὰ πὺν δυστυχοῦσε ὁ μακαρίτης τονὲ σύντρεξα... Πῆγα πάνου στὴ Δεξαμενὴ καὶ τονὲ βροῖκα.... Μὰ καὶ τοῦ λόγου σου.... Τὸ φωνάζω κάθε μέρα.... Ὅπου βρεθῶ τὸ φωνάζω.... Τρεῖς ἄθροπους ἔστειλε ὁ Θεὸς στὴ Ρωμιούνη σήμερα. Τὸν Ἰωακείμ τὸν Πατριάρχη, τὸ Βενιζέλο καὶ σένανε.... Νὰ μᾶς ζήσετε κ' οἱ τρεῖς γιὰ νὰ μᾶς δοξάσετε τὸ ἔθνος μας....

Τᾶλεγε μὲ τόση εἰλικρίνεια, μὲ τόση ἀγάπη τὰ λόγια του πὺν, δὲ σᾶς τὸ κρύβω, τὰ μάτια μου νοτιστήκανε. Καὶ τοῦ Τσολάκου τὸ ἴδιο. Ὁ Ματσούκας πιά, τί τὰ θέλετε! Ἐκανε νὰ μιλήσει, μὰ τὰ λόγια του μὲ τὸ τσιγκέλι τᾶβγαξε ἀπὸ τὸ στόμα του.

Καὶ τοῦ εἶπα:

— Νῦν ἐδοξάσθης, Σπύρο, ἐδᾶ, σὲ τοῦτο τὸ πατάρι. Ὅχι στὸ Παλάτι, πὺν σὲ καλοδέχτηκε ὁ Βασιλιάς, ὄχι στὰ σαλόνια πὺν σὲ χεροκροτήσανε, μόνο καὶ μόνο γιὰτὶ ἔγινε ἀθροπος τῆς μόδας, ὄχι παντοῦ ὅπου γύρισε καὶ σὲ ἀγκαλιάσανε καὶ σὲ φιλήσανε καὶ σοῦ ἀνοίξανε τὰ πουγγιά τους, ἴσως γιὰ ν' ἀκουστοῦνε κι αὐτοὶ κοντὰ σὲ σένανε. Σὲ τοῦτο δᾶ τὸ πατάρι, τούτη τὴ στιγμὴ τὴν ἱερὴ, ἀπὸ τοῦτον ἐδᾶ τὸν ἄθροπο τοῦ λαοῦ, τὸν ἐργάτη, πὺν ἀφίνει τὸ μαγαζὶ του καὶ τὴ δουλιὰ του κ' ἔρχεται νὰ σοῦ φιλήσει τὸ χέρι, μαθαίνω, πείθουμαι πιά, πὺς εἶσαι ἀγνός καὶ εἰλικρινής, πὺς εἶσαι μιὰ ἄδολη καρδιά, μιὰ ψυχὴ παρθενικὴ, μιὰ Ἰδέα σαρκωμένη σ' ἓνα λεβέντικο κορμὶ — καὶ πίνω στὴν ὑγειὰ σου! Νὰ μᾶς ζήσεις, Σπύρο!

ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΙΔΑ — «Ὅσοι ζωντανοὶ» δρ. 2 (γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. 2,25).

Γ. Ν. ΑΒΑΖΟΥ (Judas Errant) «Ἀγκάθεια καὶ τριβόλοι» δρ. 1 (γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ, φρ. 125).

OSCAR WILDE — «DE PROFUNDIS» μετάφρ. Ἀλεξ. Μαρπουτζόγλου δρ. 2 (γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. 2,25).

VERNON LEE — «Ἡ Ἀριάδνη στὴ Μάντουα», δρᾶμα σὲ πέντε πράξεις (μετάφραση Στέφ. Πάργα) δρ. 1 (γιὰ τὸ ἐξωτερ. φρ. 1,25).

ΑΥΡΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ «Ἡ μουσικὴ διὰ τῶν αἰῶνων» λεφ. 50.